Pregaria.cat

Entrada

Continuar vetllant

Es va fent fosc. Tot és al seu lloc, però sembla que el paisatge es va difuminant, va perdent els colors i va entrant en ombra. Aquesta situació afecta el pelegrí, que experimenta com una enorme foscor va envaint el seu cor. Moltes imatges passen per la seva ment: naufragis, terrorisme, morts de fam, revoltes sagnants i, especialment, la misèria de la major part de la humanitat. Des del més profund del cor exclama: “Que no ho veus, Déu meu, el que està passant? Com és que calles?”

Silenci. Aquell silenci extern del capvespre, quan ja els ocells mateixos han acabat la seva festa final del dia; i també aquell altre silenci interior de no tenir cap resposta, ni una petita llum que indiqui el camí. “Que no ho veus, Déu meu, el que està passant? Com és que calles?“ Silenci, buidament quasi absolut, a la frontera de l’absurd, sense arribar-hi.

El pelegrí entra a la cabana i regira la seva Bíblia cercant una resposta. No la troba, aquest vespre. La Bíblia li cau de les mans i torna a sentir el silenci de la Paraula de Déu. Són històries, salms, profecies... potser belles i fondes, però en la nit d’avui li semblen massa conegudes, mil vegades subratllades, distants del que ha escoltat i llegit sobre la nostra societat, la nostra terra, les matances, la corrupció i les opressions. Silenci.

Li costa poc dormir en el sac. La tristesa i la soledat li obren la porta a un son profund, buit d'imatges, en el qual el neguit es va fonent i va entrant en l’oblit del dia. Cap a mitja nit té un somni. Es troba caminant per un bosc de roures, semblant a aquell que fa anys va travessar anant a Sant Llorenç del Munt. En sentit contrari veu venir un caminant, de mitjana edat, amb motxilla i bastó. Quan arriba al seu costat s’atura, el mira fit a fit i li diu: “Continua vetllant”.

El pelegrí es desperta. Pau, serenitat, certa emoció continguda i sobretot claredat espiritual: sí, és cert, temps de vetlla, temps de molta atenció al que passa, temps d’informació –cercar-la de fonts fiables–, temps de confiança, temps d’espera i, sobretot, de no voler marcar el ritme del temps de Déu per tal que coincideixi amb el nostre. Pau.

Quan començava la primera llum, el pelegrí marxava cap al cim i anava cantant en el seu interior una acció de gràcies. Havia après que ara la seva vida era de vetlla. Activa vetlla, ulls oberts i cor obert per a un nou dia. Segurament en el seu entorn trobarà la petita possibilitat de fer quelcom humà. De la vetlla a la possibilitat. TEMPS DE VETLLA ACTIVA.

Jesús Renau sj.